

РЕШЕНИЕ

№ 2490

гр. София, 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **12329** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Б. Й. А., следовател при СО-СГП срещу Заповед No РД-04-1041/14.12.2020 г. на административен ръководител - Градски прокурор на СГП, с която е заповядано „Да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение за 2020 г. на Б. Й. А., поради наличие на образувано през 2020 г. и неприключило дисциплинарно производство за осъществено дисциплинарно нарушение, до приключването му“. Излагайки мотиви за незаконосъобразност на заповедта, жалбоподателя отправя искане към съда да постанови решение с което да я отмени.

Ответникът по делото – Градски прокурор на СГП, взема становище за неоснователност на жалбата и отхвърлянето ѝ като такава.

В с.з. страните поддържат релевираните с жалбата, респ. становището към нея искания.

Представител на СГП, уведомени за с.з. не изпращат представител и не вземат становище.

По фактите.

Страните не спорят относно факта, че жалбоподателя А. е назначен за следовател в следствения отдел при СГП и към датата на издаване на атакуваната в настоящото производство заповед - 14.12.2020г., изпълнява тази длъжност. Съгласно чл. 30, ал. 2,

т. 10 от Закона за съдебната власт, в приложимата към казуса редакция е предвидено, че Пленумът на ВСС определя възнагражденията на съдиите, прокурорите и следователите. Във връзка с това и на основание чл.23 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, ВСС е приел Правила за определяне на средствата за допълнителни трудови възнаграждения, посл. Изменени с решение на пленума на ВСС по протокол No28/21.11.2019г. В т.45 от този протокол е взето решение за изплащане на ДТВ, като е определен административния ръководител на органа на съдебната власт, да издаде нарочна заповед за това, като съобрази кръга от правоимащи съгласно Правилата.

Със Заповед № РД-04-1034 от 10.12.20г. На административен ръководител - Градски прокурор е разпоредено да се изплати ДТВ за 2020г. По предложение на зам.градските прокурори, завеждащ СО при СГП и съдебния администратор.

Във връзка с това е изготвено предложение №733/20г. От 10.12.2020г. На И. Т., в качеството му на завеждащ СО при СГП - л. 19-21 от делото, , в т.4 от което е отбелязано, че не следва да получи допълнително трудово възнаграждение Б. А., тъй като спрямо него има образувано висящо дисциплинарно производство. Със заповед № РД-04-1041 от 14.12.20г. на административния ръководител - Градски прокурор на СГП, приемайки, че спрямо А. е образувано дисциплинарно производство на 29.04.20г., за извършено нарушение на 19.02.20г., което не е приключило към 14.12.20г. , адм. Ръководител е заповядал да не му се изплаща ДТВ за постигнати трудови резултати през 2020г.

Няма данни процесната заповед да е била връчена на жалбоподателя.

На 18.12.20г. А. е подал пред АССГ жалба срещу заповед № РД-04-1041 от 14.12.20г. На административния ръководител - Градски прокурор на СГП, с която е разпоредено, че Б. Й. А., срещу когото е образувано дисциплинарно производство, не следва да получи допълнително трудово възнаграждение, с което е поставено началото на настоящото производство.

По приложимото право.

Подадената от А. жалба е срещу акт, който може да бъде съдебно оспорен и от лице легитимирано да го направи, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат /чл.147, ал.1 от АПК/. Предмет на спора е законосъобразността на изричен отказ за изплащане на допълнително трудово възнаграждение /ДТВ/, който произтича от овластяването на административния ръководител на СГП да упражни правомощието си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от ПОИСДТВ, поради което с отказа се засягат правата и законните интереси на жалбоподателя, следовател в следствен отдел при СГП. При тази юридическа характеристика, отказът съответства на легалната дефиниция за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване. /Решение No 21 от 26.10.1995 г. по к. д. No 18 от 1995 г./ Следователно предмет на съдебен контрол могат да бъдат всички административни актове, независимо от вида им, с изключение на онези, за които законова норма не допуска това. В конкретния случай въз основа на оспорената заповед на жалбоподателя няма да бъде изплатено ДТВ, ето защо актът пряко засяга

имууществените права на адресата и не попада в хипотезата на чл. 2, ал. 2, т. 3 АПК. /
Определение No 5496 от 28.04.2010 г. на ВАС по адм. д. No 5142/2010 г., VII о./.

Съдът приема за спазен и преклузивния срок за подаването на жалбата, при следните съображения: Жалбата до съда е подадена директно пред АССГ, но доколкото липсват данни тя да е била лично връчена на жалбаподателя следва да се приеме, че същата е подадена в срок. С оглед пълнота следва да се отбележи, че предвид липсата на указание в акта пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба срещу него, то приложима се явява нормата на чл.140, ал.1 АПК за удължаване на срока на 2 месеца и в този случай на собствено основание следва да се приеме, че жалбата не е просрочена.

Изложеното обосновава допустимост на съдебното обжалване, а разгледана по същество същата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган-административния ръководител Градски прокурор при СГП. Компетентността на органа произтича от чл.80, ал.1, т.1 ЗСВ и решение по т.60.1. на Пленума на ВСС по протокол No28/21.11.2019г.

В съответствие с изискването за форма по чл.59 от АПК, приложим на общо основание, доколкото в специалния приложим закон- ЗСВ не е предвидено нещо различно, оспорената заповед като индивидуален административен акт следва да бъде в писмена форма и да съдържа реквизитите по ал.2 от същия. Част от тях са и мотивите, въз основа на които издаващия заповедта е достигнал да крайния резултат на акта. В този смисъл е налице от една страна позоваване в заповедта на посочените в нея документи, които са подготвили нейното издаване - взетото на 21.11.2019г. решение на Пленума на ВСС, чл.7 вр. с чл.9 и чл.6, ал.3 от Правилата за определяне и изплащане на средства за ДТВ в органите на съдебната власт, постъпилото предложение на завеждащия СО при СГП, относно изплащане на ДТР на следователите, а от друга изложени конкретни мотиви касаещи жалбаподателя относно образуването дисциплинарно поризводство, което е достатъчно да се приеме че от страна на административния орган е спазено изискването за мотивиране на акта по см. на Тълкувателно решение No 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд и т. 2 от Тълкувателно решение No 4 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд по тълкувателно дело No 4/2002 г. чрез препращане към тях. - в т.см. Решение № 3770/23.03.2021г. По адм.д. №1179/21г.

Доколкото по същество се касае за налагане на санкция произтичаща от ангажирана дисциплинарна отговорност на магистрата и изискването за мотиви в тази част не може да бъде преодоляно с простото позоваване на текста от правилата, а следва да бъде обект на обсъждане от страна на органа по приложението на чл.5, ал.2, т.7 от Правилата.

Съгласно действащата към момента на издаване на заповедта редакция на Правилата, не се изплаща ДТВ на магистрат и съдебен служител при висящо дисциплинарно производство – до приключване на производството. А съгласно ал.3 на чл.5 от Правилата, след заличаване на дисциплинарното наказание на магистрат или съдебен служител в рамките на календарната година, на същия може да бъде определено допълнително възнаграждение. След като допълнителното възнаграждение, чиято дължимост е предмет на решението в оспорената пред съда заповед е за 2020г., то следва да бъдат изложени под формата на мотиви релевантните факти и обстоятелства за преценката дали следователят има право на такова възнаграждение, като същевременно те следва да са осъществени или възникнали през същия период - в

т.см. Решение №131 от 07.01.2019г. по адм.д. №8782/18г. на ВАС. Видно от заповедта - л. 16 от делото, са изложени мотиви, относно образуваното дисциплинарно производство досежно предмета и етапа на същото. От тях, става ясно, че предмет на висящото производство са нарушения, извършени през 2020г., за която година се изплащат допълнителните възнаграждения, който период е в рамките на този включен в преценката на административния орган и с оглед приетите от ВСС Правила. Поради това и оспорването на А. в тази част е неоснователна, тъй като правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети от Пленума на Висшия съдебен съвет, са вътрешен акт, който урежда реда, начина и източниците на средства за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения за постигнати резултати (чл. 1). При наличие на финансови средства магистратите могат да бъдат стимулирани при наличие на постигнати резултати – текущо, за годината, по конкретни задачи и др. Неразрешеният въпрос за съответствието на поведението на магистрата с високите изисквания за професионалните му качества, заради които е образуваното срещу А. дисциплинарно производство е пречка за получаване на допълнително трудово възнаграждение. Що се касае до възраженията на жалбоподателя свързани с предмета на образуваното дисциплинарно производство, същите не могат да бъдат разглеждани в настоящото съдебно производство, тъй като се касае за целесъобразност, която е изключена от съдебен контрол в рамките на настоящото производство. Естеството на нарушенията, както и извършени ли са те и от кого е предмет на отделно производство в рамките на обжалване на наложеното дисциплинарно наказание. По презумпцията на чл. 5, ал. 2, т. 7 лицата с висящо дисциплинарно производство не са постигнали добри за годината трудови резултати и поради това до приключване на дисциплинарното производство не им се изплащат суми за материално стимулиране - в т.см. Решение №13284/27.10.2020г. На ВАС.

Изложеното мотивира съда да приеме, че не са налице основание за отмяна на заповедта.

Относно разноските.

При този изход на спора, на ответника се дължат разноски, но доколкото такива не се претендират, съдът не следва присъжда.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Й. А., следовател при СО-СГП срещу Заповед No РД-04-1041/14.12.2020 г. на административен ръководител - Градски прокурор на СГП, с която е заповядано: „Да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение за 2020 г. на Б. Й. А., поради наличие на образувано през 2020г. и неприключило дисциплинарно производство за осъществено дисциплинарно нарушение, до приключването му“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в

14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: